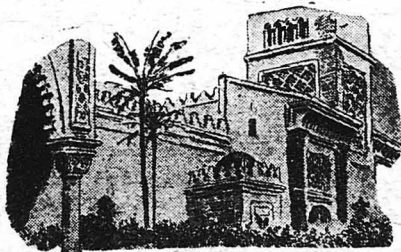

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΜΑΡΟΚΟΥ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ

Ήταν μία φορά ένας άντρας που είχε δυο γυναίκες, ή δυο γόνοι, ή δυο γέννησες ή κάθε μία ά το έφτα κορίτσια. Δεκατέσσερα κορίτσια ! Ούτε ένα άγόρι ! Αυτό έ- ταν μία έξαιρετική άτυχία ! 'Ο πατέρας έδειχνε μία φανερή προτίμηση για τη μία άπό τις δυο γυναίκες του που είχαν πολλή κακιά και που δέ σκεφτόταν άλλο παρά πώς να ξεφορτωθεί τα κορίτσια της άλλης.

Λοιπόν είτανε στην πολιτεία μέσα ένα σπίτι στοιχειωμένο που το κατοικούσαν βρ-υκολάκοι. 'Οποιος έμεινε σ' αυτό με νύχτα πέθαινε. 'Όταν άκουσε να μιλούν γι' αυτό ή κακιά γυναίκα κατάφερε τον άνδρα της να το νοικιάσουν και να στείλουν εκεί θά έφτα παιδιά της περιφρονημένες συζύγου. Αυτό και έγινε.

Μά αυτά τα κορίτσια είχαν πολλή έξυπνα κι' άκόμα πολλή κα- λά, γεμάτα θάρρος και καλοαναθρεμμένα. Χωρίς να τρο- μάζουν καθόλου ζήτησαν άπό τον τρισάθλιο πατέρα τους να τους άγοράσει σκούπες, ψάρια, γάλα και μρωδικά.

Τό σπίτι ήταν πολλή βρώμικο και γεμάτο άπό τού, σκελετούς των ανθρώπων που είχαν χαθεί εκεί μέσα. Με θάρρος οι έφτα άδερφές σκούπιασαν παντού, έθριξαν γάλα στο πάτωμα για να καλοπαίσουν τους βρυκολάκους οι όποιοι τό άγαπούνε πολύ, κ έκαψαν τ' άρώματα για τον ίδιο σκοπό.

Ένταίμεταξήν μία άπ' αυτές, άφω άναψε φωτιά, έφηνε τα ψάρια για να φάνε. Μά να ! Έξαφνα, ένα χέρι χωρίς μπράτσο και χωρίς κορμί παρουσιάστηκε κι' άπλώθηκε προς αυτήν, ένω μία φωνή, ίκετευτική και γλυκειά άκούστηκε :

— Δόσε μου, άδερφή μου, δόσε μου ένα ψάρι να φάω.
— Εύχαριστώ, άπάντησε εκείνη χωρίς να τρομάξει. Αυτό εινε άκόμα πολλή ζεστό. 'Αστο να κρυώσει λίγο.

Σ' ένα λεπτό έδώσε στο χέρι τό ψάρι που είχε κητώσει κά- πως. Τό ίδιο έγινε και με έφτα άλλα χέρια που παρουσιάστη- καν τό ένα κατόπι του άλλου ζητώντας άπό ένα ψητό ψάρι.

Έπειτα, όταν νύχτωσε, οι έφτα άδερφές, άναψαν κεριά και κάθισαν στο τραπέζι να φάνε.
'Ένας βρυκολάκας με δυο μύτες παρουσιάστηκε τότε μ' ένα κεριό στο χέρι. 'Αντί οι έφτα άδερφές να φοβηθούν τον βρυκολά- καν φιλικά, τον έβαλαν κ' έκατοε πλάϊ τους και τού πρόσφε- ραν τοδί με μαντία ζαχαρωμένη.

— Θέλετε μαζί σας ένα τέρας με τρεις μύτες ; γώναζε τότε ένας άλλος βρυκολάκας που παρουσιάστηκε άξαφνα.

— Πολλά εύχαριστώ, μ' όλη μας την καρδιά, άπάντησαν εκείνες.

Και διαδοχικά παρουσιάστηκαν άλλοι τέσσερες βρυκολάκοι που ό πρώτος είχε τέσσερες μύτες, ό δεύτερος πέντε, ό τρίτος έξη κι' ό τέτατος έφτα κ' έγιναν όλοι τινς δεχτιοι μ' έγκαε διά- τηση άπό τις έφτα άδερφές.

Άκούστηκε τότε ή φωνή ένός μικρού παιδιού που έκλαιγε στενάγχε κ' έλεγε :

— 'Ω άδερφές μου ! 'Ω άδερφές μου ! Κατεβάστε άπό δω πάνω !

Τότε ή πιό γενναία άπ' όλες πήρε ένα κεριό κι' άνέβηκε τή σκάλα που έφεργε στην ταράτσα. Στο τελευταίο σκαλοπάτι βρι- σκόταν ένα μεγάλο κομμάτι κρέας. Αυτό ήταν που έκανε όλη αυτή τή φασαρία. Τό πήρε με προσοχή στο φόρεμά της και τό κατέβασε κάτω.

'Αντί λοιπόν να τους κάνουν κακό οι βρυκολάκες, συγκι- νημένοι άπό την καλή ύποδοχή που τους έκαναν οι έφτα άδε- ρφές, τις εύχαρίστησαν που τους έθρεψαν και τους έμύρωσαν, που τους καθόρισαν τό σπίτι και τους κράτησαν συντροφιά.

Την άλλη μέρα, με την αυγή, ήθεο ό πατέρας τους στο στοι- χειωμένο σπίτι με δεκατέσσερους βασιλάκους που κρατούσαν έφτα φέρετρα, για να πάρει τις κόρες του που τις νόμιζε πεθαμένες. Μά άντι να τις βρεί άψυχες, τις βρήκε χαρούμενες και ύ- γειστάτες, φορτωμένες με κο- σμήματα που τους χάρισαν οι βρυκολάκοι εύγνωμονώντας τις.

Αναγκάστηκε να διώξει τους βασιλάκους και να ξανα- πάρει τα κορίτσια σπίτι του.

Ποιός έμεινε πιό πολλή δυ- σαρεστημένος άπό αυτό ; Η κακιά και ζηλιάρη γυναίκα. Βλέποντας τα δώρα με τα δ-

ποιά ήταν φορτωμένες οι κόρες τής άλλης γυναίκας του άν- τρω, θέλει σε να πετύχει τό ίδιο και για τις δικές της κόρες. Έβαλε τον άντρα της και τις όδήγησε στο στοιχειωμένο σπίτι και τις άφησε εκεί μόνες.

'Όπως κι' οι πρώτες ζήτησαν κι' αυτές ψάρια και τροφήμα μά επειδή ήταν βρώμικες και άτσαλες, δέ σκέφτηκαν ούτε τις σκούπες, ούτε τα μρωδικά. Χωρίς να καθαρίσουν τίποτε, άρ- χισαν να έτοιμάζουν τό φαί τους, όταν ένα χέρι παρουσιάστηκε τότε μερός σ' εκείνη που τινγάνιζε τα ψάρια ζητώντας της ένα.

— Τι φρέσκ ! γώναζε ή κόρη κι' άρχισε να λέει δέν έξορ- κισμό : Μάϊομι ίλαχι έροραμί-νι-έρ-ραχιμ (*) (Θεέ μου, πριε και σπλαχνική) 'Αουντου βιλλαχι μέν ες-σαϊτάνι έροραζίμ. (Ζητώ άπ' τό Θεό καταφύγιο έναντίον του έρορακιόμνοι. Σατανά).

Και γώναζε στις άδερφές της :

— Δόστε μου ένα ζυνάρι.

Μά τό χέρι, άπειλητικό, έξαφανίστηκε χωρίς να πεί τίποτε. 'Όταν οι βρυκολάκες με τις δυο, τρεις, τέσσερες, πέντε, έξη, έφτα μύτες, ήρθαν ζητώντας να συμμεριστούν τό δειπνα τους, άντι να τους δεχθούν έγκάρδια, άρνήθηκαν τή συντροφιά τους με βροϊές και κοροϊδίες. 'Όταν ή παιδικαία φωνή άκούστηκε άπό την ταράτσα : 'Εβοηθήστε με να κατεβώ, χαμηλά τους δέν πήγε να βοηθήσει τό μαγικό κομμάτι του κρέατος, μά όλες τους γώναζαν : 'Αλλάχ, γέννα λέκ ! ('Ο Θεός να σε κάψη !)

'Ετσι όταν την άλλη μέρα ό πατέρας ήθεο με τα χαράματα χωρίς βαστάζους και χωρίς φέρετρα αυτή τή φορά, πήρε μονάχα έφτα πλάματα στο στοιχειωμένο σπίτι.

Μετάνιωσε πικρά για τό λάθος του και έπαψε ν' άγαπή την κακιά γυναίκα που για να θέλει να ξεφορτωθεί τις κόρες τής άλλης του γυναίκας έγινε αιτία όλου αυτού του κακού.

(*) 'Επίκλησις με την όποιαν άρχίζουν οι πιό πολλές παρράγοι του Κο- ρανίου.

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΤΟ ΚΙΟΥΠΙ ΚΑΙ ΤΟ ΤΟΠΙ

'Ένας Άνατολίτης βασιλιάς— ό μύθος εινε τουρκικός μά δέ λέει πως ό βασιλιάς είτανε τουρκος— θέλοντας να παίξει με τους ήπνκόους του, μά και να τους δείξει πώς είταν έξυπνος, σφί- στηκε τό έψη τέχνασμα :

Παράγγειλε στο χρυσοκόο του ένα τόπι άπό χρυσό καθαρό, κι'ι συνάμα προκήρυξε στους ήπνκόους του, πως θά χαρίσει τό τόπι σ' εκείνον που θά τό πει τό πιό μεγάλο ψέμα.

Τό τόπι είτανε άρκετά μεγάλο και όλο μάλαμα. ό πειρασμός λοιπόν δέν είτανε μικρός. Και ή προκήρυξη έβαλε οε κίνηση όλους τους έξ έπαγγέλματος ψευτες του βασιλείου. 'Ο βασιλιάς δεχόταν τον καθένα σ'οιη αίθουσα του θρόνου με τό τόπι στο χέρι, μά δει ψέμα κι' άν τού λέγαγε οι ήπνκόοι του, αυτού δέν έβρισκοε τόσο μεγάλο. 'Ός και σ' εκείνον που τουπε πως μία χρονιά στο χωριό του έκανε τόσο κρυσ, ώστε κολλούσανε άπ ήν παγωνιά τάναμμένα κάρβουνα στο μαγκάλι άπάνω, ό Βα- σιλιάς τού άποκρίθηκε :

— 'Α ! θά είταν εκείνη τή χρονιά που παγώσανε τα φώτα πάνω στα κεριά των πολυτελειών μου και δέν μπορούσαμε να τα σβήσουμε.

'Ετσι οε κάθε μεγάλο ψέμα άπαντούσαν αυτούς με μία τέ- τοιαν άπάντηση, ώστε τους άπογοήτειε όλους.

Ένα πρωί εκεί που καθόταν ό Βασιλιάς στο παρθέουο βλέ- πει ένα νέο και όδηγούσε τέσσερις χαμάκδες που σπώνανε ένα τεράστιο πιθάρι. Μόλις ήρθανε μερός στο παλάτι, ό νέος άφισε τους χαμάκδες με τό πιθάρι κάτω και άνέβηκε σ'οιη αι- θουσα τού βασιλιά.

— Βασιλέα μου πολυχρονωμένο, τού λέει, ό μακαρίτης ό πα- τέρας μου έδάνεισε στο συχωρεμένο τον πατέρα σου ένα πιθάρι φλωριά. 'Ηρθα να μού έπιστρέψης τό δάνειο. Τό πιθάρι εινε κάτω δέν έχεις ψαρά να διαδέξης να μού τό γεμίσεις.

Κάμπο τού κατέβηκε τού βασιλιά, σάν άκτουσε τέτοιο πρᾶμα κ' είθε και τό πιθάρι.

— Γιαλάν ! γιαλάν ! γώναζε ταραγμένος. Δπλατή : ψέ- υατα ! ψέματα !...

— Μην ταράζεσαι, βασιλέα μου, τού λέει με άταραξία ό νέος :

« Γκερταδκ-ία, ντολντουρ κισουπού γιαλάν-ία, βέρ σου τοπου ».

Απλάδη :

« Σάν ειν' αλήθεια γέμισε τό κισούπι σάν εινε ψέμμα δόσε μου τό τόπι ».

'Ετσι ό βασιλιάς πήρε τον έ- ξυπνότερό του και άναγκάστηκε να τού δώση τό τόπι.

Μένος Φιλήντας

